

L'ABRAÇADA DEL FRED

La foscor s'anava abatent sobre els seus caps mentre la humitat els acarona amb ma desagradable, fent-los sentir tan aviat fred tan aviat neguit, sensacions que confonien en aquell lent caminar cap als budells de la terra. Els cinc membres de l'expedició descendien fent ràpel per la paret relliscosa de la sima batejada com a Murmuri de l'Infern pels seus suaus udols que se sentien. Sense dubte, corrents d'aire que auguraven altres entrades o sortides en l'encara misteriós recorregut per l'interior del massís peruà de Salkantay.

El descens vertical per aquell forat estava inicialment revestit d'una gruixuda capa de gel que, més endavant, es fonia amb un degoteig constant d'aigua cap a les seves profunditats. Es creia el tram més perillós del recorregut. L'angoixa augmentava amb el descens i la densitat creixent de la negror. Passades les primeres desenes de metres, el regnat corresponia a la poderosa pedra nua, sobtadament acolorida per la incisió dels potents flaixos de llum dels frontals.

Havien descendit 400 metres... 500 metres... 700 metres... i encara no s'albirava el fons. S'havien carregat amb quilos i quilos de material, i ara, en la desprotecció d'aquest inhòspit paratge, tot semblava insuficient. Aconseguirien arribar a la sima?

El silenci només el trencava alguna pedreta precipitant-se al buit amb el lleuger soroll del reiterat contacte amb les parets -o de l'eco juganer- sense que s'arribés a distingir el desitjat cop final. Estaven acostumats a enfrontar els elements de cara durant l'escalada de muntanyes impossibles, però els inquietava profundament l'aguait deslleial d'aquella amenaçadora foscor.

El descens l'encapçalava un espeleòleg veterà, el Samuel Forton, que havia captivat ràpidament l'ànim del Gerard, l'Emma i la Susana. A l'Amaru, però, l'havien hagut de convèncer de valent, perquè la sima es situava en una zona considerada sagrada al seu estimat Perú natal.

De sobte el goig del Samuel va alleugerar els cors dels aventurers: havia arribat a la base de la sima, a 1.163 m de profunditat! El seu frontal es dirigia cap a l'inexistent cel projectant un resplendor fantasmagòric que desprenia la seguretat d'una llar de foc per als que

encara estaven suspesos en el buit. Aquell era el punt d'inici de la travessa, un indret proper a un altre conglomerat de coves veí de les que ja s'havien explorat més de 20 kilòmetres. Les investigacions havien determinat l'existència d'una gran nau a la que no es podia accedir des dels trams coneguts, fet que va motivar la recerca d'una nova entrada des d'una de les grans xemeneies que coronaven el massís muntanyós.

Quan van arribar-hi tots els membres es van trobar amb una cavitat molt més intimidant de la que s'esperaven, on l'impressionant i ample pou pel qual havien descendit es revelava ara com un petit forat en la catedralícia cúpula. Es va proposar l'acampada al lloc mentre s'estudiaven les vies de prospecció; de les tres albirades, solament una podia ser explorada.

L'expedició es va posar en marxa després d'algunes hores de descans. Va avançar per enrevessades i perilloses galeries fins arribar a l'entrada d'una per la qual s'havien d'arrossegar uns 80 m per trobar una nova sala. Arribats a aquest punt, i just quan la Susanna -l'última en travessar-la- feia el necessari contorsionisme per sortir-ne, es van començar a sentir uns rugits esfereïdors i, abans que poguessin esbrinar de què es tractava, el terra va començar a tremolar i van començar a caure rocs. Els espeleòlegs es van dispersar per la sala mentre els crits de por i de dolor augmentaven a mesura que la llum dels frontals s'extingia eclipsada per la pols en suspensió. Alarmats i ofegats, van romandre alguns minuts cridant-se uns als altres com a garantia de supervivència, però la Susanna no contestava. Recuperada certa calma i visibilitat, van precipitar-se a la sortida de la galeria per, confirmant les seves pitjors sospites, descobrir-la mig sepultada en la seva sobtada tomba. Malauradament, la mort de la seva companya no era el més greu: havien quedat aïllats de l'única sortida coneguda.

El laments es van anar intensificant davant l'angoixa de sentir-se enterrats vius. L'Amaru cridava que havien patit l'ira dels Deus, que havien ofès a Pachacamac profanant la seva gruta, que mai sortirien vius d'allí, que havien caigut en una trampa mortal...

La calma va trigar a ser recuperada.

Després de sepultar totalment la seva estimada companya, van avançar per una de les cinc galeries que desembocaven en la cavitat; continuava havent-hi corrent d'aire, i això

indicava que, si més no, hi havia alguna possible obertura. Disposaven d'avituellament i d'una part important del material, així que s'havia de mantenir l'esperança.

Van arribar a una nova cavitat que no mostrava signes del terratrèmol i, abatuts i esgotats, van decidir dormir una mica. Apagats els frontals, les respiracions compassades dels aventurers van dominar l'espai fins que una de més accelerada es va allunyar de retorn a la fatídica sala anterior amb l'ajut d'una petita llanterna. Era l'Amaru, decidit a calmar la llegendària ira del seu temut Déu Pachacamac amb un ritus ancestral.

Quan va arribar a la sala, va desenterrar el cadàver de la Susanna, el va besar al front i el va posar en posició asseguda, recolzant-lo a la paret d'un dels accessos que havien descartat. Llavors, va disposar al seu voltant un semicercle de pedres, dintre del qual va escampar tres dits que, dominant-se fins l'extrem, va tallar-li de la ma. Volia emular els actes del Déu, que havia fet sorgir la vida escampant trossos de carn humana durant la creació del món. Després de resar per la seva ànima una estranya oració, va tornar amb la resta del grup, segur d'haver fet tot el possible per protegir-lo d'una maledicció fatal.

No havia pogut encara dormir quan l'expedició es va tornar a posar en marxa. Noves galeries, passadissos, forats, sales... fins que, moltes hores després, van sentir de nou un murmuri greu que els va tornar a alterar. Una altre vegada tremolava el terra sota els peus, mentre les oracions improvisades s'aixecaven sobre els caps envers un cel del que els separaven tones i tones de muntanya. Van romandre petrificats, els muscles en tensió, alguns minuts més després d'acabat l'apocalíptic soroll abans de poder continuar per aquell laberint d'infern.

Un crit del Samuel a la sortida d'un estret passadís va almar de nou els seus companys, que van dirigir atònits totes les mirades cap a una inesperada troballa: unes antigues restes humanes encerclades per pedres. Què dimonis era allò? Algú havia estat en aquell indret molt temps enrere, a jutjar per l'estat d'aquells ossos! Com podia ser?

Mentre s'apropaven al cos per intentar examinar-lo, una respiració entretallada a les seves espatlles els va fer girar-se de cop. L'Amaru gesticulava sense poder articular paraula, amb els ulls desorbitats, fins que es va portar les mans al pit i va caure desplomat. Alarmada, l'Emma va

intentar reanimar-lo fent-li massatges cardíacs fins que, impotent, va constatar la seva mort. Mirades desesperades es van tornar a creuar en aquell pou de l'avern.

Noves pedres van ser acumulades sobre un nou cadàver, i noves pregàries van ser llençades a l'espai per reverberar infinitament en aquella presó de roca. El grup, ja solament amb tres membres, havia de remuntar un altre cop, i va trobar arguments per fer-ho: aquell ésser humà havia entrat en aquell laberint demoníac per algun lloc diferent de la sima.

Galleries, passadissos, forats, sales... abans de descansar, i galleries, passadissos, forats, sales... després de fer-ho. Els aventurers ja no volien aventures. Feia temps que no havien de decidir res; simplement deixar-se guiar pel seu destí entre les parets infinites d'aquell corredor de la mort.

En un cert moment, en la frontera entre la cordura i la bogeria, van ser conscients de què sentien més fred i, fins i tot, de què els arribava una alenada d'aire fresc. Van accelerar el pas comandats pel poderós cervell una vegada les cames van defallir, fins que una llum tènue al final d'un passadís els va insuflar l'energia que tant necessitaven.

L'alegria es va veure amenaçada pel descobriment de dos nous cossos mig momificats en la base d'una paret; sense dubte havien caigut durant el seu intent d'escalada. Però van apartar immediatament la mirada del fracàs humà, perquè després de saber-se morts en aquella maleïda tomba de pedra, no els acoquinarien uns quants ossos amuntegats. La paret de la nova sima - aquesta vegada molt més accessible- s'elevava fins a un petit, però meravellós, cercle blau cel.

El primer que van fer va ser repassar tot el material. Tenien pocs ancoratges, de forma que es veurien obligats a aprofitar tots els que poguessin d'aquells malmesos muntanyencs a poc que es revelessin segurs. Va arribar l'ocasió a uns 125 m del terra, i el Gerard -que encapçalava l'ascens- es va adonar amb un cert estupor que el material fixat a la paret era igual al que ells utilitzaven. El murmuri diabòlic, però, es va tornar a sentir i va accelerar l'ascens.

La tremolor de les mans -pel fred i per la por- dificultava la fixació d'ancoratges i mosquetons, i al límit de l'extenuació es va produir una forta sacsejada. Una roca despresada va colpejar el cap del Samuel, precipitant-lo al buit inconscient seguit de l'Emma, que li succeïa en l'ascensió, després d'arrencar uns quants ancoratges. Ella cridava esquitxada per la sang del seu

company mentre el Gerard intentava aguantar el pèndol dels seus cossos. A uns centenars de metres del cel, havien arribat al seu carreró sense sortida.

La muntanyera sabia que aquell era el final, perquè no hi havia res que pogués fer el Gerard que no fos deixar-se morir amb ells. Així que, acceptada la situació, el va demanar de tallar la corda per deixar-los caure. La seva negativa la va encoratjar a fer-ho ella mateixa. Un feble "sort, amic meu" va sentir-se abans de caure al buit.

Desesperat, el darrer membre de l'expedició va segar la corda que el lligava a la carrega inert del seu camarada mort. El Samuel va allunyar-se en la negror d'aquell pou per reposar eternament al costat de l'Emma, al costat de l'Amaru, al costat de la Susanna; dins del Murmuri de l'Infern.

Va romandre un temps incert immòbil en aquella negror només trencada per la llum difusa del seu frontal, fins que va trobar de nou energies per continuar endavant. Per ells. Per explicar la seva història, anava guanyant lentament metres a aquell pou miserable perdut en les muntanyes del Perú, decidit a què el fatídic Pachacamac no silenciés per sempre els amics que tant havia estimat.

Abans d'iniciar el darrer tram, quan el gel començava a dominar l'espai, un nou cos, que semblava mantenir-se en un magnífic estat de conservació, li esperava penjat del ancoratge que havia d'utilitzar. No el va esquivar aquesta vegada, i es va refregar contra aquella mòmia mig gelada controlant les nàusees. En paral·lel, colze amb colze, va sentir un impuls incontenible de mirar-la a la cara per intentar descobrir quins havien estat els seus darrers pensaments. Sense misericòrdia, Pachacamac es burlava a través del rictus que mostrava el seu propi rostre congelat.